

Brandon

En de 'laffe' verontwaardiging van de samenleving.

'Kunnen er dan niet 5 potige en sterke mannen een uurtje met Brandon buiten een potje gaan voetballen'. Dit was een kenmerkende vraag van EO coryfee Andries Knevel. Hij kon de beelden van Brandon in zijn 'cel' nauwelijks verdragen. Meneer van der Linde, de verantwoordelijk manager, probeerde zijn beleid met alle kracht te verdedigen. Hij slaagde daar gedeeltelijk in, want de verontwaardiging van meneer Knevel, lijkend te praten namens de gehele (ook verontwaardigde?) samenleving, maakte het hem wel moeilijk. 'Misschien moeten wij de regels maar eens ter discussie stellen' opperde meneer Drooge van het platform voor mensen met een verstandelijke beperking. Maar ging daarna toch maar gauw mee in de verontwaardiging van de samenleving neergezet door meneer Knevel. Maar is deze verontwaardiging terecht, of is Brandon het voorbeeld, misschien wel de uitwas van een nieuw systeem. Immers in 2007 heeft de overheid met instemming van het parlement (wij dus) een nieuw financieringssysteem voor de 'care' zorg geïntroduceerd. Deels om de kosten in de hand te houden en deels de cliënten te laten krijgen waar ze recht op hebben.

In het verleden, zeg maar drie jaar terug, mochten instellingen zelf bepalen waar het geld naar toe ging. Schrijnende gevallen als Brandon kregen dan iets, vaak erg veel, meer om de ondersteuning voor deze complexe zorgvragen te kunnen betalen. De instelling koos er vaak voor deze extra kosten te 'verhalen' op andere cliënten door hen iets minder te geven. Met de nieuwe financiering is dat moeilijker geworden, en terecht. Het nieuwe systeem geeft iedereen inzicht en maakt duidelijk wat er voor iedere cliënt aan financiële middelen beschikbaar is. Daarnaast heeft de overheid (alweer wij dus) het totale budget voor de 'care' bevroren (budgettair neutraal). Concreet betekent het, dat iedere (werkende) Nederlander de premie die hij/zij voor deze zorg per maand betaalt (€300,--) wel genoeg vindt.

Jammer vinden wij het dat dit niet op tafel komt. Ome Henk en tante Ingrid mopperen en huilen mee op verjaardagen over de misstanden in de zorg, *Brandon, 24 uur luiers, geen wandeling etc.*, maar vergeten daar gemakshalve maar even bij te zeggen dat ze weigeren meer te betalen (onderzoek Volkskant 2009), omdat het wel genoeg is. Deze last leggen ze volledig bij de betrokken mensen in de zorg. De rapen zijn gaar! Je eigen rapen zul je bedoelen! Dat is een hypocriete kijk die bij ons de uitspraak ontlokt dat het om een **'laffe' verontwaardiging** gaat.

Laf omdat we als samenleving niet de verantwoordelijkheid nemen om deze zaken op te lossen. **Laf** omdat onze eigen koopkracht boven alles gaat (€ 300,-- is wel genoeg, kan het niet iets minder). **Laf** omdat we betrokken werkers in de zorg opzadelen met een geweldige spagaat, een onmogelijkheid. **Laf** omdat we in onze veilige omgeving maar afgeven op de inefficiëntie van de zorg. **Laf** omdat we geen verantwoordelijkheid nemen voor onze daden. **Gewoon laf dus.**

Misschien kunnen de werkers van de instelling waar Brandon woont wel iets anders, misschien hebben ze niet de juiste inschattingen gemaakt, maar laten we ze helpen in plaats van de grond in te trappen met de **'laffe' verontwaardiging**.

Toon en neem uw eigen verantwoordelijkheid in deze!! Kom voorbij uw eigen koopkracht en zorg dat mensen die ondersteuning nodig hebben ook de middelen krijgen om deze zorg te organiseren. Toon nu eens moed. Daar heeft Brandon (en zijn omgeving) uiteindelijk meer aan.

Hans Van Oosten
John Sijnke
Jos Kruger
Stichting Spot
www.spottraining.nl

Gepubliceerd in de digitale Nieuwsbrief van Zorgvisie en het Nederlands Dagblad, najaar 2010.